

ဆင်းရဲသော ဖေဖေ

ချမ်းသာသော ဖေဖေ

ညီသစ်ပြန်ဆိုသည်

Robert T. Kiyosaki's
RICH DAD,
POOR DAD

ဤစာအုပ်သည်

ရေးနေကျစာအုပ်များမှ လမ်းခွဲထွက်ကာ
မိတ်ဆွေအတွက် ကြီးပွားရာလမ်းကြောင်း
နည်းပုံစံအသစ်များကို
ရှာဖွေပေးထားပြီး ငွေတွေလက်ထဲတွင်
မူးပဲမှအစ များပြားစွာ စုဆောင်းမိပြီးမှ
ချမ်းသာရမည်မျိုးမဟုတ်ပဲ
အခြားသောနည်းလမ်းများဖြင့်
ဘဝ၏နောက်ဆုံးအချိန်များအထိ
ချမ်းသာစွာနေထိုင်နိုင်သောနည်းလမ်းများကို
ဖော်ပြထားပါသည်။

သင်သည် ချမ်းသာသူတစ်ဦးဖြစ်လာရန်
ဝင်ငွေများလှသော အလုပ်အကိုင်မျိုးကို
ရှာဖွေလုပ်နေရန်လည်း မလိုပေ။
သင့်အတွက်အမှန်တကယ်လိုအပ်နေသည်မှာ
ငွေကြေးနှင့်ဆိုင်သောပညာရေးဖြစ်၍
ဤစာအုပ်က သင့်အား ထိုပညာရပ်ကို
ပေးစွမ်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

NT0005
800.00 KS

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

* ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံထေနှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမှီသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- * တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

ဆင်းရဲဖေဖေ ချမ်းသာဖေဖေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၉/၂၀၀၃(၁) နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၆၂/၂၀၀၃(၂) ဖြင့်

ထုတ်ဝေသူ- ဦးထွန်းထွန်းဦး၊ နှင်းဦးလွင်စာပေ၊ ကမာ
ရွတ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ- ဦးထွန်းထွန်းဦး၊ အင်ကြင်းဦး
ပုံနှိပ်တိုက်၊ ကျွန်းတောလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ်
စောင်ရေး - ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင်
တန်ဖိုး ၈၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

မာတုတ်ချစ် ကိုဖြင့်

**ဆင်းရဲသောဖေဖေ
ချမ်းသာသောဖေဖေ**

ညီသစ်

ပြန်ဆိုသည်

**ROBERT T. KIYOSAKI'S
RICH DAD, POOR DAD**

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

Rich Dad, Poor Dad By Robert T. Kiyosaki

‘ချမ်းသာတဲ့ဖေဖေ၊ ဆင်းရဲတဲ့ဖေဖေ’ စာအုပ်သည် ဤစာရေးဆရာ ရောဘတ်ကီယိုဆာကီ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ပီအိတ်ချီဒီဘွဲ့ရ ပညာရေးဌာနအကြီးအကဲ (ကွယ်လွန်) နှင့် သူ၏ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်း၏ဖခင် (အသက် ၁၃ နှစ်တွင် ကျောင်းမှထွက်၍ ဟာဝိုင်အီမြို့တွင် အချမ်းသာဆုံး စာရင်းဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်လာသူ)တို့၏ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်သည့် သင်ခန်းစာပေးတကယ်ဖြစ်ရပ်မှန် အဖြစ်အပျက်များပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်သည် ရေးနေကျ စာအုပ်များမှ လမ်းခွဲထွက်ကာ မိတ်ဆွေအတွက် ကြီးပွားရာလမ်းကြောင်း နည်းပုံစံအသစ်များကို ရှာဖွေပေးထားပြီး မူးပဲမှအစ ငွေတွေလက်ထဲတွင် များပြားစွာ စုဆောင်းမိမှ ချမ်းသာရမည်မျိုး မဟုတ်ဘဲ အခြားသောနည်းလမ်းများဖြင့် ပင်စင်စားဘဝ ရောက်သည်အထိ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်နိုင်သော နည်းလမ်းများကို ဖော်ပြထားပါသည်။ သင်သည် ချမ်းသာသူတစ်ဦး ဖြစ်လာရန်အတွက် ဝင်ငွေများလှသော အလုပ်အကိုင်မျိုးကို ရှာဖွေလုပ်နေရန်လည်း မလိုပေ။ သင့်အတွက် အမှန်တကယ် လိုအပ်နေသည်မှာ ငွေကြေးနှင့်ဆိုင်သော ပညာရေးဖြစ်၍ ထိုပညာရပ်ကို ဤစာအုပ်က သင့်အား ပေးစွမ်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

mgyc.com

mgyc.com

ဤစာအုပ် ရေးသူ၏အကြောင်း

ဟာဝိုင်အီတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရသော ရောဘတ် ကီယိုဆာကီသည် စတုတ္ထမြောက် ဂျပန်၊ အမေရိကန် သွေးပါသူ မျိုးဆက်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် နယူး ယောက်တွင် ဘွဲ့ရပြီးနောက် ရေတပ်သို့ ဝင်ရောက် ကာ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသို့ ဟယ်လီကော်ပတာ သေနတ် တပ်ဖွဲ့၏ အရာရှိပိုင်းလော့အဖြစ် ရောက်ရှိသွားသည်။ စစ်မြေပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ရောဘတ်သည် ဇီရော့စ်ကော်ပိုရေးရှင်း Xerox coporation တွင် ဝင် ရောက်လုပ်ကိုင်ပြီးနောက် ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် ကိုယ်ပိုင် ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပထမဦးဆုံး နိုင်လွန်နှင့်ဗယ်လ်ခရီ လက်ကိုင်အိတ်များ ကို ဈေးကွက်ထဲသို့ တင်သွင်းခဲ့သည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်

တွင် နိုင်ငံတကာ ပညာရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်
 သည်။ သူသည် ထိုကုမ္ပဏီမှတစ်ဆင့် ကမ္ဘာအနှံ့အပြား
 ရှိ လူထောင်ပေါင်းများစွာတို့ကို စီးပွားရေးနှင့် ရင်းနှီး
 မြုပ်နှံမှု ပညာရပ်များ ပို့ချခဲ့သည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင်
 သူ၏ လုပ်ငန်းများအားလုံးကို ရောင်းချလိုက်ပြီး
 အသက် ၄၇ နှစ် အရွယ်တွင် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။
 သူ အငြိမ်းစားယူပြီး မကြာမီမှာပင် 'ဆင်းရဲတဲ့ဖေဖေ၊
 'ချမ်းသာတဲ့ဖေဖေ' စာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့သည်။ ထို
 စာအုပ်သည် နယူးယောက်တိုင်းမ် မဂ္ဂဇင်းကြီး၏
 နံပါတ်တစ် ရောင်းအကောင်းဆုံး စာရင်းဝင် ဖြစ်လာခဲ့
 သည်။ ထို့နောက် ထိုစာအုပ်ကို အသံလွှင့်ကာ တင်
 ဆက်ခဲ့သည်။ အသံလွှင့် အစီအစဉ်တွင်လည်း အလွန်
 ပင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သူသည် အသံလွှင့်တင်ဆက်
 သည့် အစီအစဉ်များတွင် ချမ်းသာသောဖေဖေ၏ ငွေ
 ကြေးလျှို့ဝှက်ချက်များ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လျှို့ဝှက်
 ချက်များ၊ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှု လျှို့ဝှက်ချက်များ ထည့်သွင်း
 တင်ဆက်ခဲ့ပြီး ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များမှ မည်သို့ အမြတ်
 ထုတ်နိုင်မည် ဆိုသည့် အစီအစဉ်ကိုပါ တင်ဆက်ခဲ့
 သည်။ ရောဘင်ကီယိုဆာကီသည် လက်ရှိအချိန်၌
 သူ၏ မိသားစုနှင့်အတူ ဖီးနစ်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်
 ရှိပါသည်။

အမှာစကား

ချမ်းသာသည့်သူ၏ ဥပဒေသစ်များထဲမှ အမြတ်ထုတ်ခြင်း

ချမ်းသာသူများသည် ကျွန်တော်တို့လို လူတွေနှင့် မတူသော နည်းဥပဒေတွေအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးသောကြောင့် သင့်အနေနှင့် ထိုဥပဒေသစ်များထဲမှ ငွေကြေးကို အမြတ်ထုတ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အများစုသည် ကျောင်းသွား၊ အတန်းတွေတက်၊ လုံခြုံစိတ်ချရသည့် အလုပ်တစ်ခုတွင် မြဲအောင်လုပ်၊ ကြိုးကြိုးစားစားလုပ် ... စသည့် ပုံစံခွက် စည်းမျဉ်းဥပဒေထဲတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြရသည်။

သို့သော် ချမ်းသာသူများကတော့ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပုံစံခြားနားသော နည်းစနစ်များကို တည်ဆောက်၍ ကျင့်ကြံလိုက်နာ နေထိုင်သည်။ အမှန်အတိုင်းဆိုရ

လျှင် ချမ်းသာသူများသည် ကျွန်တော်တို့ လူများစု မသိကြသော ကမ္ဘာတစ်ခုထဲတွင် နေထိုင်ကြသူများပင် ဖြစ်ကြသည်။

ချမ်းသာသူများသည် အခွန်နည်းနည်းသာပေးပြီး သူတို့ အိတ်ကပ်ထဲသို့ ငွေတွေ မရပ်မနား ဝင်လာမည့် နည်းလမ်းတစ်ခုအပေါ်တွင် သူတို့၏ဘဝကို ဆောက် တည်ထားကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူတို့ အတွက် အမြတ်အစွန်းကျန်မည့် အပေါ်တွင်သာ သူတို့၏ ငွေတွေကို သုံးနေကြသည်။ တစ်နည်းအား ဖြင့် ဆိုရလျှင် ချမ်းသာသူများ၏ နည်းလမ်းဥပဒေ သူများသည် သူတို့ကို ချမ်းသာမှုပေးမည့် နည်းတွေသာ ဖြစ်သည်။

စတော့ ဈေးကွက်ထဲတွင် မည်သူသည်သာ အမှန်တကယ် ချမ်းသာနေကြသည်ကို စဉ်းစားကြည့် ပါ။ အိမ်ကိစ္စများတွင် ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းသာ ဆုပ်ကိုင်၍ အစု ရှယ်ယာ လုပ်ငန်းများတွင် ၉၀ ရာခိုင်နှုန်း ပါဝင် နေသော ချမ်းသာသူများ၏ အနေအထားကို မိတ်ဆွေ သဘောပေါက်ပါရဲ့လား။ အမှန်တကယ်တွင်လည်း ချမ်းသာသူ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းသည် နိုင်ငံ၏ စုစုပေါင်း ကြွယ်ဝမှုကို ၁၉၉၇ ခုနှစ်က ၇၃ ရာခိုင်နှုန်းအထိ ပိုင် ဆိုင်ထားခဲ့ကြပါသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ချမ်းသာနေသူများ သည် ချမ်းသာပြီးရင်း ချမ်းသာနေကြ၍ အလယ် အ

လတ်တန်းစားတို့သည် ချမ်းသာသူများ၏ ဘဝပုံစံကို မိအောင်ကြိုးစားနေရာမှ အကြွေးပင်လယ်ထဲသို့ နစ်ပြီး ရင်း နစ်နေကြခြင်းကပင် ချမ်းသာသူများအား ချမ်းသာ နေစေမည့် အကြောင်းအရင်းပင် ဖြစ်လာသည်။

ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန်၍ သန်းကြွယ်သူဌေးဘဝသို့ ရောက်လာသော ရောဘတ်ကီယိုဆာကီသည် သူ၏ ချမ်းသာသော ဖခင်၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ကောင်းစွာ ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့၍ သန်းကြွယ်သူဌေးဘဝသို့ ရောက် ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ ချမ်းသာသောဖခင်သည် သူ့အား ငွေမပေးခဲ့ပေ။ သို့သော် ငွေအစား ကြီးစွာ သော ချမ်းသာမှုကို စေစားနိုင်သော သူ၏ လျှို့ဝှက် ချက်များကိုသာ ပေးသွားခဲ့သည်။ ယခု စာမျက်နှာများ ပေါ်တွင် မိတ်ဆွေ တွေ့ရမည်ဖြစ်သော အကြောင်း အရာများကို သူ ရှာဖွေရရှိသည်။ ထိုစာများသည် ချမ်း သာနိုင်ရန်အတွက် ငွေများများစားစား မလိုအပ် ကြောင်းကို ပြသမည် ဖြစ်သည်။ သင့်အတွက် အမှန် တကယ် လိုအပ်သည်မှာ ငွေရေးကြေးရေးပညာပင် ဖြစ်၍ ထိုပညာ၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဤစာအုပ်က သင့် အတွက် ပုံဖော်ပေးသွားမည် ဖြစ်သည်။

သတိပြုရမည့် စကားတစ်ခွန်း

ဤစာအုပ်ထဲမှ အချက်အလက်များသည် ငွေကြေး ဆိုင်ရာ အလယ်အလတ်အဆင့် တန်ဖိုးနှင့် လှုပ်ရှားနေ သည့် သူများအပေါ်တွင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်

သည်။ အလယ်အလတ်အဆင့်ဆိုသည်မှာ လုံခြုံစိတ်ချရသော အလုပ်တစ်ခုတွင် ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကိုင်နေသူများ၊ ငွေကို ခြစ်ကုပ်စုဆောင်းကာ အနားယူချိန်အတွက် အိုစာမင်းစာများ စုဆောင်းနေသူများပင် ဖြစ်ကြသည်။ အကယ်၍ မိတ်ဆွေသည် စွန့်စားပြုလုပ်ရမည့် နည်းစနစ်များဖြင့် တန်ဖိုးရယူရမည့်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိပါက ယခု ဖတ်ရှုနေသော စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ရုံသာ ရှိပါတော့သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရမည်ရှိသော် သင်သည် ရဲရင့်သော အကြံဉာဏ်အသစ်ဖြင့် ငွေကို ရှာဖွေ၍ သင့်ဘဝအတွက် ငွေရေးကြေးရေးဆိုင်ရာ အကြောင်းတရားများကို ပြောင်းလဲပစ်ရန် အဆင်သင့်ရှိနေပါမူ သည်စာအုပ်ထဲမှ သိသင့်သော အချက်အလက်များသည် သင်ရှာဖွေနေသည့် လိုအပ်ချက်တွေပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သင့်ငွေတွေက သင့်ကို မည်သို့သော နည်းဖြင့် အခက်ပွေအောင် စေစားနေသလဲဆိုတာကို သင်သဘောပေါက်နိုင်ပါရဲ့လား။ သဘောပေါက်ပြီဆိုလျှင် သင့်ဘဝမှာ အပင်ပန်းခံပြီး ငွေကို မရှာဖွေရသည့်ဘဝကို ရောက်နေပြီလား။

အခန်း (၁)

တစ်ဦးကချမ်းသာ၍ တစ်ဦးကဆင်းရဲသော အဖေနှစ်ယောက်၏ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်

ကျွန်တော့်တွင် ချမ်းသာသော ဖေဖေနှင့် ဆင်းရဲသော ဖေဖေဟူ၍ နှစ်ယောက်ရှိပါသည်။ ဖေဖေတစ်ယောက် မှာ ပညာရေးတွင် အဆင့်အတန်းမြင့်မား၍ ဉာဏ်ရည် ကောင်းသည်။ သူသည် ပီအိတ်ချ်ဒီဘွဲ့တစ်ခု ရယူ ထားပြီး လေးနှစ်ပြည့်မှ ရယူနိုင်မည့် ဘွဲ့တစ်ခုကို နှစ် နှစ်အတွင်းမှာ ရအောင် ယူပြုနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူသည် ချီကာဂိုမြို့၏ တက္ကသိုလ်ဖြစ်သည့် စတန်းဖို့ဒ် ယူနီဗာ စတီတီသို့ ဆက်တက်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ငွေရေးကြေး ရေးဆိုင်ရာ ပညာရပ်များကို ကုံလုံကြွယ်ဝလာစေရန် နော့တ်ဝက်စ်တန် တက္ကသိုလ်တွင် ဘွဲ့လွန်တန်းများ သို့ ထပ်မံ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ နောက်ဖေဖေတစ် ယောက်မှာမူ ရှစ်တန်းပင် မအောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဖေဖေနှစ်ယောက်စလုံးမှာ သူတို့၏ အသက်မွေး
 မှု လုပ်ငန်းများတွင် အောင်မြင်နေကြပြီး တစ်သက်တာ
 လုံး အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသူများ
 ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်ငွေ ကောင်းကြသည်။
 သို့ရာတွင် တစ်ယောက်မှာတော့ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်
 ပြီး အမြဲ ရုန်းကုန်နေရသည်။ နောက်တစ်ယောက်က
 တော့ ဟာဝိုင်အီတွင် အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင်တစ်ဦး
 ဖြစ်လာသည်။ တစ်ယောက်မှာ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် သူ
 မိသားစုအတွက်၊ အလှူခံဌာနများအတွက်၊ သူ၏
 ဘုရားကျောင်းအတွက် ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာ
 ထားရစ်နိုင်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်ဦးမှာကား ပေးဆပ်
 စရာ ကြွေးမြီများကိုသာ ချန်ထားခဲ့လေသည်။

ဖေဖေနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဒေါင်ဒေါင်မြည် သန်
 မာ၍ မြင့်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်နှင့်အတူ ဩဇာအာဏာ
 ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုယောက်ျားသားကြီး နှစ်ဦး
 စလုံးမှာ ကျွန်တော့်အား အကြံဉာဏ်များပေး၏။ သို့
 သော် နှစ်ဦးစလုံးပေးသော အကြံများမှာ ထပ်တူညီမျှ
 မတူကြပေ။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ပညာရေးတွင်
 ပြင်းထန်သော ယုံကြည်ချက်များ ထားရှိသည်။
 သို့သော် သူတို့ ရည်ညွှန်းပြောဆိုသော လေ့လာသင်
 ကြားမှုများသည် လုံးဝ တူညီမှု မရှိပါ။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော့်တွင် ဖေဖေတစ်ဦး
 တည်း ရှိနေပါက ကျွန်တော့်အတွက် ပေးလာသော

အကြံကို လက်ခံလျှင် လက်ခံမည်။ ငြင်းပယ်လျှင် ငြင်းပယ်မည်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဖေဖေနှစ်ဦး ရှိနေ၍ သူတို့နှစ်ဦးက ပေးလာသော အကြံဉာဏ်များကို မိမိ၏ ရှုထောင့်မှနေ၍ ရွေးချယ်ရမည်ဖြစ်သလို၊ ထိုနှစ် ယောက်မှာလည်း တစ်ဦးက ချမ်းသာသောဖေဖေ ဖြစ်၍ တစ်ဦးက ဆင်းရဲသည့် ဖေဖေ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ပေးသည့်အကြံများကို ဒီ အတိုင်း လက်ခံထားခြင်း မရှိသလို ငြင်းပယ်ပစ်ခြင်း လည်း မရှိပါ။ ထိုအကြံများကို ချဲ့ကားတွေးခြင်း၊ နှိုင်း ယှဉ်ခြင်းများ ပြုလုပ်၍ ကိုယ့်အတွက် သင့်တော်မည် ထင်သည်များကို ရွေးချယ်နေမိသည်။

ပြဿနာရှိသည်က ချမ်းသာသောဖေဖေသည် ထိုစဉ်က မချမ်းသာသေး။ ဆင်းရဲသော ဖေဖေသည် ယင်းစဉ်က မဆင်းရဲသေး။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သူတို့ ၏ အလုပ်တာဝန်များကို အစပြုဆောင်ရွက်ဆဲ။ ပြီး တော့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ငွေကြေးအတွက် မိသားစု အတွက် ကြိုးစားရုန်းကန်ပြီး ရှာဖွေနေကြသည်။ သို့ သော် ငွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်တော့ သူတို့တွင် မတူ ညီသော အမြင်ကိုယ်စီ ရှိနေကြသည်။

ဥပမာဆိုရလျှင် ဖေဖေတစ်ယောက်က ...

“ငွေတစ်ခုတည်းကိုပဲ ချစ်တတ်တာဟာ မကောင်း မှုအားလုံးရဲ့ ရေသောက်မြစ်ပဲ” ဟုဆိုလျှင် ကျန်ဖေဖေ တစ်ယောက်က “ငွေမရှိခြင်းဟာ မကောင်းမှုအားလုံးရဲ့

ရေသောက်မြစ်ပဲ” ဟု ဆိုနေတတ်သည်။

အားကြီးလှသော ဖေဖေနှစ်ယောက်၏ ဩဇာ လွှမ်းမိုးမှုကို ခံနေရသော ကျွန်တော့်လို လူငယ်တစ် ယောက်အနေနှင့် အခက်အခဲတွေ ကြုံရသည်။ ကျွန်တော်သည် မိဘစကားကို နာခံတတ်သော သား လိမ္မာ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဖေဖေ နှစ်ယောက်၏ ဆိုဆုံးမမှုများမှာ တူညီတာဆို၍ တစ် ခုမျှ မရှိပေ။ ငွေအပေါ်ထားရှိသည့် သူတို့၏ သဘော ထားနှင့် ပတ်သက်၍ နှိုင်းယှဉ်ကြည့် နေမိသော ကျွန်တော်သည် မိမိ၏ စူးစမ်းမှုများကို အားထုတ်၍ အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲနေမိသည်။ သူတို့ တစ်ဦးချင်းစီ ပြောသော စကားများကို ပို၍ အချိန်ကြာကြာ တွေး တောတတ်လာသည်။

ကျွန်တော်၏ မြောက်မြားလှစွာသော ကိုယ်ပိုင် အချိန်များကို ပြန်တွေး၍ “ဖေဖေဟာ ဒီစကားကို ဘာ ကြောင့် ပြောရတာလဲ” ဟု မိမိကိုယ်မိမိ မေးခွန်းထုတ် နေမိသည်။ နောက်ဖေဖေက ပြောသော စကားများကို လည်း ထိုသို့ပင် ပြန်လည်မေးခွန်း ထုတ်နေမိသည်။ “ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါတော့ ငါ သဘောတူတယ်” ဟု သာမန်မျှသာ လက်ခံလိုက်မည် ဆိုလျှင်တော့ ခေါင်းရှုပ်စရာအကြောင်း ရှိမည် မဟုတ် ပေ။ “ဒီအဘိုးကြီး သူ ဘာတွေ ပြောနေမိမှန်းတောင် သိတာ မဟုတ်ဘူး” ဟု သာမန်ငြင်းပယ်လိုက်မည်

ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော် ခေါင်းခြောက်နေစရာ အကြောင်း မရှိပေ။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ပြောသော စကားများကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ထားလိုက်သည်ထက် ဖခင် နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်တော် အလွန်ချစ်နေသောကြောင့် သူတို့၏ စကားများကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပင် အားစိုက်၍ တွေးတတ်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် မိမိအတွက် အကျိုးရှိသည်များကို ရွေးချယ်တွေးတော တတ်လာသောကြောင့် ရေရှည်တွင် မိမိအတွက် အလွန်ပင် အကျိုးရှိလာခဲ့သည်။ သူတို့ပြောသည့် စကားများကို သာမန် သဘောမထားခြင်း၏ အကျိုးအမြတ်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

ချမ်းသာသူတွေ ပို၍ ချမ်းသာလာရခြင်း၊ ဆင်းရဲသူတွေ ပို၍ ဆင်းရဲလာရခြင်းနှင့် အလယ်အလတ်တန်းစားများ လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးအဖြစ်နှင့် ကြွေးလည်ပင်းအထိ နစ်ရခြင်း၏ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းရင်းမှာ သူတို့သည် ငွေကြေး၏ သဘောတရားကို အိမ်မှာသာ သိခဲ့ရပြီး ကျောင်းများတွင် မသင်ကြားခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အများစုသည် ငွေ၏အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့၏ မိဘဖြစ်သူများထံမှပင် သင်ယူခဲ့ရသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲသော မိဘများသည် ငွေ၏ သဘောတရားကို သူတို့၏ သားသမီးများအား ဘယ်ကဲ့သို့များ သင်ကြားပေးနိုင်ပါမည်နည်း။ ထိုမိဘများသည်

သာမန် ရိုးရိုးပင် ပြောနိုင်ကြလိမ့်မည်။ “ကျောင်းနေ တုန်း စာကိုသာ ကြိုးစားပြီးကျက်” ထိုအခါ ကလေး သည် အမှတ်ကောင်းကောင်းဖြင့် ကျောင်းပြီးလျှင် ပြီး သွားလိမ့်မည်။ သို့သော် ဆင်းရဲသော မိဘတစ်ဦး၏ ငွေကြေးကိုင်တွယ်မှု ပုံစံနှင့်ပင် ကလေး၏ အသိဉာဏ် ကို တည်ဆောက်ပေးနိုင်ရုံသာ ရှိမည်။ ကလေး၏ ငွေ ကြေးနှင့် ပတ်သက်သော သဘောတရားသည် ငယ် စဉ် အချိန်က သင်ကြားထားပြီးသော အသိလောက် သာ ရှိလိမ့်မည်သာ။

ငွေနှင့်ပတ်သက်၍ ကျောင်းများတွင် သင်ကြား ပေးခြင်းများ မရှိပေ။ ကျောင်းများတွင် ဘာသာရပ် ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် အလုပ်ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်မှုလောက် ပေါ်တွင်သာ အာရုံစိုက်၍ မျှော်မှန်းခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ငွေရေးကြေးရေးဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်မှုပေါ်တွင် တော့ ဗဟို မပြုခဲ့ကြ။ ယင်းသဘောကြောင့်ပင် မည်မျှ ကျွမ်းကျင်သည့် ဘဏ်လုပ်သားပင်ဖြစ်စေ၊ ဆရာဝန် ပင် ဖြစ်စေ၊ စာရင်းအင်း ကျွမ်းကျင်အောင် ကျောင်း တွင် အမှတ်ကောင်းစွာ ရနေသူများပင် ဖြစ်နေပါစေ သူတို့အားလုံးသည် ဘဝအရေးအတွက် ငွေကြေးရှာဖွေ မှုတွင် လုံးပမ်းနေရဆဲသာ ရှိသေးသည်။ အလွန် ပညာ တတ်သော၊ အလွန်ထူးချွန်ပါသည်ဆိုသော အကြီး အကဲများ ကိုင်တွယ်နေရသည့် နယ်ပယ်ကြီးများတွင် အကြွေးထူပြောနေရခြင်းမှာ ထိုသူများသည် ငွေကြေး

ပညာရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အသိနည်းပါးသူ၊ လုံးဝ မသိသူများ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဇီဝိတဌာနနှင့် လူမှုဖူလုံရေးဌာနကြီးများတွင် ငွေများ ပြတ်လပ်သွားပါမူ ဘာများ ဖြစ်လာမှာပါလိမ့် ဟူ၍ ကျွန်တော်သည် မကြာခဏဆိုသလိုပင် ရှေ့ကို မျှော်တွေးနေမိတတ်သည်။ သန်းပေါင်းများလှစွာသော လူသားထုများတွင် ငွေရေးကြေးရေး လိုအပ်မှုနှင့် ဆေးဝါး အထောက်အပံ့များ လိုအပ်လာသည့်အခါ တစ်မျိုး သားလုံးသည် မည်သို့များ ရှင်သန်ကျန်ရစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ လူပေါင်းများစွာသည် သူတို့မိသားစုတွေပေါ်တွင်သာ မှီခိုအားကိုးနေရခြင်း သို့မှမဟုတ် အစိုးရဆီမှ ငွေရေးကြေးရေး အထောက်အပံ့အောက်တွင်သာ အရိပ်ခိုလှုံနေရပါလျှင် နိုင်ငံတော်ကြီးသည် မည်ကဲ့သို့ ရှင်သန်နိုင်ပါမည်နည်း။

အဖေနှစ်ယောက်၏ ဩဇာကို ကျွန်တော် ခံယူထားရသောကြောင့် နှစ်ဦးစလုံးဆီမှ ကျွန်တော် သင်ယူနေရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေတစ်ယောက်စီ၏ အကြံပေးမှုနှင့် သူတို့ လုပ်ကိုင်မှုအကြောင်းကို တွေးတောတတ်သောကြောင့် အတွင်းသို့ ထိုးဖောက် မြင်ကြည့်လာတတ်သော အစွမ်းသတ္တိနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝထဲ ဝင်ကြည့်တတ်သော အတွေး၏ ထက်မြက်မှုကို ရရှိလာရပါသည်။ ဥပမာအနေနှင့် ပြရမည်ဆိုလျှင် တစ်ဦးသော ဖေဖေက ဤသို့ပြော

တတ်သည့် အကျင့်ရှိသည်။

“ငါတော့ ဒါကို မစွမ်းနိုင်တော့ဘူး”

နောက်တစ်ဦးသော ဖေဖေကမူ ထိုသို့သော အပြောမျိုးကို တားမြစ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ထို စကားမျိုး ပြောလိုက်သည့်အခါ ထိုဖေဖေက “ငါ ဒါကို စွမ်းဆောင်နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟု ပြောတတ်သည်။ တစ်ဦးက အကြောင်းအရာတစ်ခု ခင်းလိုက်လျှင် နောက်တစ်ယောက်က မေးခွန်းတစ်ခု ဖြင့် ပြန်မေးတတ်သည်။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့် ကို ချိတ်ဖြုတ်ခွင့်ပေးချိန်တွင် ကျန်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားခိုင်းသည်။

ဖေဖေနှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ပင်ပန်းခံ လုပ်ကြ သော်လည်း ငွေနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်း ပေါ် လာသည့်အခါ ဖေဖေတစ်ယောက်သည် အိပ်ရာထဲ ရောက်သည်အထိ ထိုအကြောင်းကို ဦးနှောက်ထဲ ထား တတ်သည့် အကျင့်ပါရှိ၍ နောက်တစ်ဦးသော ဖေဖေ ကမူ ဦးနှောက်ကို လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၍ မေ့ဖျောက်ပစ် တတ်သည့် အကျင့်ရှိနေသည်။ ရေရှည်မှာတော့ တစ်ဦးသော ဖေဖေသည် ငွေရေးကြေးရေးဆိုင်ရာ အပိုင်းတွင် အင်အားတိမ်းပါးလာ၍ နောက်တစ်ဦး သော ဖေဖေမှာတော့ အင်အားကြီးမားသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သည်။

ကျွန်တော်၏ ဖေဖေနှစ်ဦးသည် အခြေအနေတိုင်း

တွင် ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင် ရှိကြသည်။ တစ်ဦးသော ဖေဖေက လုပ်ရန် စေခိုင်းတတ်၏။

“မင်း စာကို ကြိုးစားသင်၊ အဲဒါမှ ကောင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရလိမ့်မယ်”

နောက်တစ်ဦး စေခိုင်းပုံက ...

“မင်း စာကို ကြိုးစားသင်။ အဲဒါမှ ကုမ္ပဏီကောင်း ကောင်းတစ်ခုကို ဝယ်ယူနိုင်လာလိမ့်မယ်” ဟူ၍ ဖြစ် သည်။

ဖေဖေတစ်ယောက်က ...

“ငါ မချမ်းသာရတဲ့ အကြောင်းက မင်းတို့လို သားသမီးတွေ ရှိနေတဲ့အတွက်ကြောင့်” ဟုပြောလျှင် နောက်တစ်ယောက်ကတော့မူ ...

“ငါချမ်းသာလာရတဲ့ အကြောင်းကတော့ မင်းတို့ လို သားသမီးတွေ ရှိနေလို့ပဲပေါ့” ဟု ပြောတတ်သည်။

ဖေဖေတစ်ဦးက ထမင်းဝိုင်းတွင် ငွေကြေးအကြောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုတာကို တားမြစ်တတ်သည်။ နောက် တစ်ယောက်ကတော့ ညစာထမင်းဝိုင်းထဲမှာ ငွေအ ကြောင်း၊ စီးပွားရေးရာအကြောင်း ပြောဆိုသည်ကို အားပေးအားမြှောက်နှင့်ပင် ရှိတတ်သည်။

တစ်ယောက်က ...

“ငွေနှင့် ပတ်သက်လာတိုင်းမှာ ထိန်းထိန်းသိမ်း သိမ်းရှိပြီး သိပ် အရဲမစွန့်မိစေနဲ့” ဟုပြောလျှင်

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ...

“စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ လုပ်ကိုင်တာကိုလည်း သင်ယူထားရတယ်” ဟု ပြောတတ်သည်။

တစ်ယောက်က “ငါတို့ရဲ့ အိမ်ဆိုတာ ငါတို့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုနဲ့ ငါတို့ရဲ့ ကြီးမြင့်တဲ့ အကျိုးအမြတ်ရှိရာ နေရာပဲ” ဟု ယုံကြည်လျှင် ...

နောက်တစ်ဦးက ...

“ငါ့အိမ်ဟာ ကြွေးမြီခံထားရတဲ့အိမ်၊ မင်းအိမ်ကိုသာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုအတွက် အများကြီးဖြုန်းလိုက်ရင်တော့ မင်း ဒုက္ခတွေ့ရမှာ အမှန်ပဲ” ဟု ယုံကြည်တတ်သည်။

ဖေဖေတစ်ယောက်သည် ကုမ္ပဏီတစ်ခုခု သို့မဟုတ် အစိုးရဌာန တစ်ခုခုကသာ မိမိ၏ လိုလားချက်နှင့် မိမိလိုအပ်နေသော ဂရုစိုက်မှုတို့ကို ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ထိုအဖေသည် အမြဲတမ်း လိုပင် လခစားဘဝတွင် လခတိုးမြှင့်လာရေး၊ အလုပ်မှ အနားယူချိန်တွင် အစီအစဉ်တစ်ခုခု ရှိနေရေး၊ ဆေးစရိတ်ရရှိရေး၊ ဆေးခွင့်ရရေး၊ ခရီးထွက်ခွင့်ရရေးနှင့် တခြား စိတ်ပျော်ရွှင်နိုင်စရာ အကြောင်းများ ရှိနေရေး ပေါ်တို့တွင်သာ တွေးနေလေ့ရှိသည်။ သူသည် ကျောင်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှောင်လွှဲမရနိုင်သည့် ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခုကိုသာ မျှော်မှန်းလေ့ရှိ၏။ သူ၏ စိတ်ကူးထဲတွင် ဘဝလုံခြုံမှု ပေးနိုင်သော အလုပ်သည်သာ အရေးကြီး၍ အချိန်များစွာကြာမှ ဖြစ်လာမည့်

အကျိုးကိုသာ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရမည်ထက် ပိုမျှော်
မှန်းနေသည်။ သူ မကြာခဏ ဤသို့ပင်ပြောသည်။

“ငါဟာ အစိုးရအတွက် အလုပ် အပင်ပန်းခံ/လုပ်
ပေးပြီး အဲဒီကရလာတဲ့ ထိုက်တန်မယ့် အကျိုးကျေးဇူး
တွေကိုပဲ ရယူမယ်။”

နောက်တစ်ဦးကမူ အဆုံးသတ် ငွေရေးကြေးရေး
ကိစ္စများ၌ မိမိကိုယ်ကို အားကိုးခြင်းအပေါ်တွင်သာ
ယုံကြည်သည်။ သူက ထိုက်တန်မဲ့ စကားဆိုသည်ကို
ဆန့်ကျင်မည်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ယုံကြည်မှု
နှင့် ငွေတွေအတွက် လိုအပ်ချင်နေသော အားနည်း
စိတ်ကို မည်ကဲ့သို့ ပြုပြင်ရမည်ကိုသာ တွေးလိမ့်မည်
ဖြစ်သည်။

ဖေဖေတစ်ဦးသည် ငွေ (ဒေါ်လာ) အနည်းငယ်
စုမိဆောင်းမိဖို့အတွက် ရုန်းကန်နေချိန်တွင် နောက်
တစ်ဦးက ရင်းနှီးမြုပ်နှံရမည့် ကိစ္စတွေကိုသာ တီထွင်
ကြံဆနေသည်။

ဖေဖေတစ်ယောက်က ကျွန်တော် အလုပ်အကိုင်
ကောင်းကောင်းတစ်ခု ရဖို့အတွက် စာကို တိုတိုနှင့်
ရှင်းရှင်း ရေးပုံရေးနည်းအား သင်ကြားပြသပေးသည်။
နောက်ဖေဖေတစ်ဦးကမူ အလုပ်အကိုင်များ ဖန်တီးနိုင်
ရန်အတွက် ခိုင်မာသော စီးပွားရေးနှင့် ငွေကြေးဆိုင်ရာ
စီမံကိန်းများ၊ ရေးဆွဲပုံရေးဆွဲနည်းများ သင်ကြားပေး
သည်။

ကျွန်တော်သည် အားကြီးလှသော ဖခင်နှစ်ယောက်၏ ထုတ်ကုန်ပမာ ဖြစ်နေသောကြောင့် လူတစ်ယောက်၏ဘဝတွင် ရှိတတ်သည့် မတူညီသော အတွေးများ၏ ထိရောက်မှုများကို ဇိမ်ခံတတ်လာခဲ့သည်။ များစွာသောလူတို့သည် သူတို့၏ အတွေးများမှ တစ်ဆင့် သူတို့၏ ဘဝများကို အမှန်တကယ် ပိုသွင်းခဲ့သည်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သတိထားလာမိသည်။

ဥပမာအနေဖြင့် ပြုရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏ ဆင်းရဲသောဖေဖေ အမြဲပြောနေတတ်သော စကားလုံးများမှာ “ငါတော့ ဘယ်တော့မှ ချမ်းသာမယ့် အကောင်မဟုတ်ဘူး” ဆိုသည့် စကားဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ နိမိတ်ဖတ်လိုက်သော စကားတစ်ခွန်းသည် အမှန်တကယ်ပင် ထိုအတိုင်း ဖြစ်လာရပါသည်။ တစ်ဖက်က ဖေဖေကို ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်သူ သူ့ဌေးဖြစ်ရမည်ဟုပင် ညွှန်းနေတတ်သည်။ သူက အောက်ပါစကားမျိုးကိုသာ ပြောနေလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ “ငါက သူ့ဌေးတစ်ယောက်ပဲကွ၊ သူ့ဌေးဆိုတာ ဒါမျိုးတွေ မပြောဘူး”

ထိုဖေဖေကတော့ ငွေကြေးအခြေအနေ ပျက်သုဉ်းသွားသည့် အချိန်အခါမျိုး၌ပင် သူ့ကိုယ်သူ သူ့ဌေးတစ်ယောက်ဟုသာ ဆက်လက်ရည်ညွှန်းပြောဆိုနေဆဲပင်။ ထို့အပြင် သူက “ဆင်းရဲတာနဲ့ စီးပွားပျက်တာ

က မတူဘူးကွ။ စီးပွားပျက်တယ်ဆိုတာ ခဏတာပဲ။ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာက တစ်သက်လုံး” ဟုပင် ဆင်ခြေပေးတတ်သေးသည်။

ကျွန်တော်၏ ဆင်းရဲသော ဖေဖေကလည်း “ငါက ငွေကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငွေက သိပ်ပြီး အရေးမကြီးဘူး” ဟု ပြောလေ့ပြောထ ရှိသလို ချမ်းသာသော ဖေဖေကလည်း “ငွေဆိုတာ စွမ်းအားပဲကွ” ဟု ပြောတတ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အတွေးများ၏ စွမ်းအားကို တိုင်းတာ၍ မရသလို၊ တန်ဖိုးဖြတ်၍ မရခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်လို ကလေးငယ်တစ်ယောက်အနေနှင့် မိမိ၏ အတွေးကို သတိပြုမိပြီး မည်သို့ ဖော်ဆောင်ရမည် ဆိုတာကိုလည်း ရိပ်မိ သိရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ ဆင်းရဲသောဖေဖေ ဆင်းရဲနေသည့် အကြောင်းရင်းမှာလည်း သူ့ ဝင်ငွေ ပမာဏကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ၏ အတွေးများနှင့် လုပ်ဆောင်မှုများကြောင့်သာ ဖြစ်သည် ဆိုတာကို ကျွန်တော် သတိပြုမိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကလေးငယ် ဘဝကတည်းက မည်သို့သော တွေးခေါ်မှုမျိုးကို ဂရုတစိုက်နှင့် တုပလုပ်ဆောင် ရမလဲ ဆိုသည်ကို သိရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဆင်းရဲသော ဖေဖေ၏ စကားကို နားထောင်ရမလား၊ ချမ်းသာသော ဖေဖေ၏ စကားကို နားထောင်ရမလားဆိုတာ မသိသေးပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ပညာရေးနှင့် သင်ယူခြင်းကို အလွန်ပင် လေးစားသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း သင်ယူခြင်း၏ အရေးပါခြင်းအပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အတွေးများက တူညီမှု မရှိကြပေ။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ပညာရေးတွင် ကြိုးစားပြီး ဘွဲ့တွေရအောင် ယူစေချင်သည်။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် ဝင်ငွေကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုခု ရစေချင်သည်။ ရှေ့နေ၊ စာရင်းကိုင် (သို့) စီးပွားရေးကျောင်း၊ ဓာတ်ကျောင်းတက်ပြီး အမ်ဘီအေဘွဲ့ စသည့် ပညာရပ်တစ်ခုခုကို ပေါက်ပေါက် မြောက်မြောက်ဖြစ်အောင် သင်ယူစေချင်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ချမ်းသာအောင် မည်သို့လုပ်ဆောင်သလဲဆိုတာ သင်ယူစေချင်သည်။ ငွေကြေး၏ လုပ်ဆောင်မှုများကို နားလည်စေချင်သည်။ ငွေရအောင် မည်သို့ လုပ်မလဲ၊ ငွေကို မည်သို့ အသုံးချမလဲဆိုတာ လေ့လာသင်ယူစေချင်သည်။

ကျွန်တော့်အသက် ၉ နှစ်အရွယ်တွင် ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ချမ်းသာသောဖေဖေ၏ အကြံပေးချက်ကို နားထောင်ပြီး သင်ယူရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်နှင့်အတူ ကောလိပ်မှ ဘွဲ့တွေအများကြီး ရယူထားခဲ့သည့် ဆင်းရဲသောဖေဖေ၏ စကားကို နားမထောင်ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ရသည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် များစွာ ထူးခြားသွားခဲ့

ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပညာတွေအများကြီး တတ်ထားပြီး ဘွဲ့တွေအများကြီး ရထားသည့် ဆင်းရဲသော ဖေဖေထံမှ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်သော အကြံပြုချက်များကို လက်မခံရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့မိသော်လည်း ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ နောက်ပိုင်းတစ်လျှောက်လုံးကို ပုံသွင်းပေးနိုင်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် မည်သူ့စကားကို နားထောင်ရမလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးနောက်တွင် ကျွန်တော်၏ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်သည့် သင်ခန်းစာများ စတင်လေတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ ချမ်းသာသော ဖေဖေက ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်သည့် သင်ခန်းစာများကို ကျွန်တော့်အသက် ၃၉ နှစ် ရောက်သည်အထိ အနှစ်သုံးဆယ်လုံးလုံး သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ ထုံထိုင်းလှသော ဦးနှောက်ထဲသို့ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်သည့် သင်ခန်းစာများ ရောက်သွားပြီ၊ ကျွန်တော် လုံးလုံးလျားလျား နားလည်သွားလောက်ပြီဟု သဘောပေါက်ချိန်ကျမှသာ သင်ကြားခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပါသည်။

ငွေကြေးသည် စွမ်းအင်၏ အသွင်တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်သည့် ပညာရေးက ပို၍ စွမ်းအင်ကြီးမားသည်။ ငွေဆိုသည်မှာ ဝင်လာလိုက် ထွက်သွားလိုက် သဘာဝတွေ ရှိ

သည်။ သို့ရာတွင် ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်သည့် လုပ်ဆောင်မှုတွေကို နားလည်ပြီး ငွေကြေးပညာရပ်ကို တတ်ကျွမ်းမည်ဆိုပါက သင့်အနေနှင့် ငွေကြေးကို အနိုင်ရရှိပြီး စည်းစိမ်ချမ်းသာကို တည်ဆောက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အရာရာ အကောင်းမြင်တတ်ရုံတစ်ခုတည်းနှင့် အလုပ်ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းမှာ အများစုသည် ကျောင်းတွေတက် ကျောင်းတွေပြီး သွားကြပြီးနောက်၊ ငွေကြေး၏ လုပ်ဆောင်မှုများကို မသင်ယူခဲ့ကြသောကြောင့် သူတို့၏ဘဝသည် ငွေကြေးအတွက်သာ အလုပ်လုပ်ရင်း ကုန်ဆုံးသွားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ထိုသင်ခန်းစာ စယူခဲ့စဉ်က ကိုးနှစ်သား အရွယ်ပင် ရှိသေးသောကြောင့် ကျွန်တော်၏ ချမ်းသာသောဖေဖေက သင်ကြားပေးသည့် သင်ခန်းစာများမှာ မိတ်ဆက်အဆင့်သာ ရှိခဲ့ပြီး ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရှိခဲ့သည်။ ထိုသင်ခန်းစာများသည် အဖြေထုတ်ရန် မလိုသော လမ်းညွှန်ချက် သင်ခန်းစာများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုလမ်းညွှန်ချက်များကပင် အပြောင်းအလဲများပြီး မသေချာလွန်းသော လောကကြီးတွင် မည်သို့ပင် ဖြစ်နေစေကာမူ သင်နှင့် သင်၏ ရင်သွေးများကို ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် ဘဝသို့ ရောက်ရှိအောင် အထောက်အကူပေးနိုင်ပါသည်။

အခန်း (၂)

ချမ်းသာသော ဖေဖေသည် ငွေအတွက် အလုပ်မလုပ်ပါ

“ဖေဖေ၊ ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြမလား။”

ကျွန်တော်၏ ဖေဖေက ညနေခင်း သတင်းစာကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး “မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ချမ်းသာချင် ရတာလဲ သားရဲ့” ဟု ကျွန်တော့်ကို မေးပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ပဲ ဂျင်မီတို့ မေမေက ကာဒဲလစ်ကားသစ်ကြီး စီးလာလို့ပါ။ ဒီတစ်ပတ် ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို သူတို့က ကမ်းခြေကအိမ်ကို သွားကြမှာတဲ့။ ဂျင်မီက သူတို့နဲ့အတူ သူ့သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ကိုပါ ခေါ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နဲ့ မိုက်ခဲကိုတော့ မခေါ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ဆင်းရဲ လို့ သူတို့နဲ့အတူ ခေါ်မသွားချင်တာလို့ သူက ပြော

သွားသေးတယ်”

“သူက အဲဒီလိုပဲ ပြောသလားကွ” ဟု ဖေဖေက မယုံနိုင်သည့်လေသံဖြင့် မေးပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ အဲဒီအတိုင်း ပြောသွားတာ” ဟု ကျွန်တော်က စိတ်မကောင်းစွာ ဖြေလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ဖေဖေက ခေါင်းကို အသာယမ်းခါရင်း မျက်မှန်ကို နှာခေါင်းအပေါ်သို့ ပင့်တင်လိုက်ကာ သတင်းစာကို ဆက်ဖတ်နေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖေဖေ ပြန်ဖြေမည်အထင်နှင့် စောင့်နေမိသည်။

ထိုအချိန်က ၁၉၅၆ ခုနှစ်။ ကျွန်တော့်အသက်က လည်း ကိုးနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင်လည်း ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူဌေးသားတွေနေသော ကျောင်းတွင် ကျောင်းတက် ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့၏ အခြေခံထွက်ကုန်မှာ ကြံဖြစ်သည်။ ကြံစိုက်ခင်းမန်နေဂျာများ၊ ဆရာဝန်များ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များနှင့် ဘဏ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တို့ က သူတို့၏ သားသမီးများကို ထိုကျောင်းမှာ ထားကြ သည်။ ကျောင်းက ဆဋ္ဌမတန်းအထိသာ ရှိသည်။ ခြောက်တန်းအောင်ပြီးလျှင်တော့ ထိုပိုက်ဆံ ချမ်းသာ သူများက သူတို့၏ သားသမီးများကို ပုဂ္ဂလိကကျောင်း များသို့ ပို့ကြသည်။ ကျွန်တော် ထိုကျောင်းကို တက် ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့အိမ်သည် ကျောင်း နှင့် တစ်လမ်းတည်းရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်သည် လမ်း၏ အခြားတစ်ဖက်မှာ သာ ရှိမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်တို့နှင့် လူနေမှု စရိုက် ချင်း တူညီကြသည့် ဘဝတူ ကျောင်းသားများ တက် နေသည့် ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ သွားတက်မိမှာ သေ ချာသည်။

နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော့်ဖေဖေသည် သတင်းစာ ကို လက်မှ ချလိုက်သည်။ ဖေဖေ စဉ်းစားခန်းဝင်နေ ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုတာကို ကျွန်တော် အတတ်သိလိုက် ပါသည်။

“ဒီလိုရှိတယ် ငါ့သား။ မင်း ချမ်းသာချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ငွေရအောင် ဘယ်လိုရှာရမလဲဆိုတာ သင် ယူဖို့ လိုတယ်” ဟု ဖေဖေက ပြောပါသည်။

“ကျွန်တော်က ငွေကို ဘယ်လိုရှာရမှာလဲ”

“မင်းရဲ့ ခေါင်းကိုသုံးပေါ့ သားရဲ့၊ ဖေဖေကတော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်တယ်။ အဖြေကိုတော့ ဖေဖေ လည်း မသိဘူးကွ။ ဒီတော့ ဖေဖေကို အရှက်မခွဲနဲ့ပေါ့ ကွာ” ဟု ဖေဖေက ပြုံးရင်း ပြောပြသည်။ ဖေဖေ အ တည်ပြောနေသည်ဆိုတာ ကျွန်တော် ရိပ်စားမိပါသည်။

အဖော်တွေပြီ

နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော် အခင် မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် မိုက်ခ်အား ကျွန်တော့်

ဖေဖေ ပြောပြသည့် စကားတွေကို ဖောက်သည်ချမိသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မိုက်ခဲသည် ကျောင်းသားတွေထဲတွင် အဆင်းရဲဆုံး ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ မိုက်ခဲသည်လည်းပဲ ကျွန်တော့်လိုပင် ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်းကြောင့် ရောက်ရှိလာရသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ချမ်းသာသည့် ကျောင်းသားများစွာ ရှိနေသည့် ကျောင်းတွင် ကံဇာတ်ဆရာ၏ ဖန်တီးမှုကြောင့် ရောက်ရှိလာကြသူများပမာ ဖြစ်နေကြသည်။ အမှန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အမှန်တကယ် ဆင်းရဲသူများ မဟုတ်ကြပါ။ သို့ရာတွင် တခြားကျောင်းသား များသည် ဘေ့စ်ဘောလက်အိတ်အသစ်များ၊ စက်ဘီးအသစ်များနှင့် အသစ်အဆန်းမှန်သမျှကို ကိုင်တွယ်သုံးစွဲနေသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် မိမိကိုယ်မိမိ ဆင်းရဲသည်ဟု ယူဆနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်မိဘများက ကျွန်တော်တို့အတွက် စားစရာ၊ နေစရာ၊ အဝတ်အစားတို့ကို ဆင်ယင်ပေးပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခြေခံ လိုအပ်ချက်များကို သာမန်မျှသာ ဆင်ယင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တစ်ခုခု လိုချင်လျှင် အလုပ်လုပ်မှရမည်ဟု ကျွန်တော့်ဖေဖေက အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်သည့် ပစ္စည်းတွေက အလွန်ပင် များပြားသည်မှာ မှန်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့လို ကိုးနှစ်အရွယ်ကလေး

များ အတွက် လုပ်စရာ အလုပ်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။

“ဒီတော့ ငါတို့ ပိုက်ဆံရဖို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဟု မိုက်ခဲက ကျွန်တော့်ကို မေးပါသည်။

“ငါလည်း ဘယ်သိမလဲကွ။ ဒါနဲ့ မင်းက ငါနဲ့တွဲ ပြီး လုပ်ချင်သလား” ဟု ကျွန်တော်က မိုက်ခဲကို မေးလိုက်သည်။

ဤသို့နှင့် ထိုစနေနေ့တွင် မိုက်ခဲသည် ကျွန်တော်၏ စီးပွားရေးအဖော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပိုက်ဆံရအောင် ရှာဖွေအတွက် နည်းပေါင်းစုံ စဉ်းစားကာ အကြံထုတ်ရင်း တစ်မနက်လုံး အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ဂျင်မီ၏ ကမ်းခြေအိမ်တွင် အပျော်ခရီးထွက်နေကြသည့် ကျောင်းသားများအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ရံဖန်ရံခါ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ထိုအကြောင်း ပြောမိသည့်အခါတိုင်း ရင်နာရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနာကျင်မှုသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ကောင်းသော နာကျင်မှုတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ ထိုနာကျင်မှုကြောင့်ပင် ပိုက်ဆံရှာဖွေရမည့် နည်းလမ်းကို တွေးမိစေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ထိုနေ့ ညနေခင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ခေါင်းထဲ၌ အကြံတစ်ခု ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအကြံမှာ မိုက်ခဲ သိပ္ပံစာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ထားရာမှ ရရှိလာသော အကြံဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လက်ချင်းချိတ်လိုက်မိသည်။ မိုက်ခဲနှင့်

ကျွန်တော် အဖော်ကောင်းတွေ ဖြစ်လာသလို ယခုဆို လျှင် လုပ်ငန်းတစ်ခုကိုပင် စတင်ကြရတော့မည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေ့မှစ၍ နောင် သီတင်း ပတ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ သွားတိုက်ဆေး ဘူးခွံများကို ရနိုင်သမျှ လိုက်လံစုဆောင်းခဲ့ကြသည်။ ဘူးခွံများ အလုံအလောက်ရရှိလာသောအခါ ကျွန်တော် တို့သည် ထိုဘူးခွံများကို အရည်ကျိုပြီး ခဲရည်များကို ပလာစတစ် ပုံစံခွက်များထဲသို့ လောင်းထည့်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပုံသွင်းပြီးသောအခါ ဖေဖေက ကျွန်တော်ထံသို့ လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ရပ်ကို စောင့်ကြည့်သည်။

“သားတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲကွဲ့” ဟု ဖေဖေက အမှတ်ထင်ထင်ပြုံးရင်း မေးသည်။

“ဖေဖေ လုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်နေတာလေ။ သားတို့ ပိုက်ဆံရှာနေတာပေါ့။ ပိုက်ဆံတွေရရင် သားတို့ ချမ်းသာလာမှာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်က ပုံစံခွက်တစ်ခုကို ခေါက်လိုက်ပြီး တစ်ခြမ်းကို ခွာလိုက်ရာ အကြွေစေ့သဏ္ဍာန် ခဲပြားလေး ထွက်ကျလာပါသည်။

“အို၊ ဘုရားသခင်။ မင်းတို့က ခဲတွေကနေ အကြွေစေ့ဖြစ်အောင် လုပ်နေကြတာကိုးကွဲ့” ဟု ဖေဖေ

က ဆိုကာ ပြုံးနေပါသည်။

ထို့နောက် ဖေဖေက ပိုက်ဆံအတုလုပ်ခြင်း၏ အပြစ်များကို ကျွန်တော်တို့အား ရှင်းပြပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့၏ အိပ်မက်များသည်လည်း တစ်စစီ လွင့်ပြယ်သွားရတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုလုပ်တာ တရားမဝင်ဘူးလို့ ဖေဖေက ဆိုချင်တာလား” ဟု မိုက်ခဲက မေးပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ ဒီလိုလုပ်နေတာတွေက တရားဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့မှာ တီထွင်နိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်အတွေးတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ တော့ ပေါ်လွင်သွားတယ်။ ဆက်သာ ကြိုးစားကြကွာ။ သားတို့အတွက် ဖေဖေ ဂုဏ်ယူပါတယ်” ဟု ဖေဖေက သိမ်မွေ့စွာ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မိုက်ခဲကတော့ အတော့်ကို စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဖေဖေ၊ ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ မချမ်းသာတာလဲဟင်” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖေဖေက ကျောင်းဆရာဘဝကို ရွေးချယ်လိုက်လို့ပေါ့ကွာ။ ကျောင်းဆရာ ဆိုတာမျိုးက ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့ သိပ်ပြီး တွေးတောတတ်တာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ စာသင်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေကြတာ။ ဖေဖေလည်း တတ်နိုင်ရင်တော့ သားတို့ကို ကူညီချင်တာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံကို ဘယ်လို

ရှာရမလဲဆိုတာ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က မသိတော့ အမက် သား”

မိုက်ခဲနှင့် ကျွန်တော်သည် ခဲရည်လောင်းသည့် အမှိုက်များကို ရှင်းလင်းကြသည်။

“ဖေဖေသိပြီ။ သားတို့ ချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင်၊ ချမ်းသာတဲ့ နည်းလမ်းကို သင်ယူချင်တယ်ဆိုရင် ဖေဖေကို မမေးနဲ့။ မိုက်ခဲ၊ သားရဲ့ ဖေဖေကို ပြောကြည့်” ဟု ဖေဖေက ဆိုပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဖေဖေကို မေးရမယ် ဟုတ်လား” ဟု မိုက်ခဲက ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာထားနှင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မင်းဖေဖေကို မေးကြည့်” ဟု ကျွန်တော့်ဖေဖေက ပြုံးရင်း ထပ်ပြောသည်။

“မင်းဖေဖေနဲ့ ဦးက ဘဏ်လုပ်ငန်း ပိုင်ရှင်တစ် ယောက်နဲ့အတူတူ ဆက်ဆံကြတာ။ အဲဒီဘဏ်လုပ်ငန်း ပိုင်ရှင်က မင်းဖေဖေအကြောင်းဆို သိပ်ပြီး ချီးမွမ်းတာ။ ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်ရင် မင်းဖေဖေလောက် ထူးချွန်တဲ့ သူ မရှိဘူးဆိုတဲ့စကားကို သူက မကြာမကြာ ပြောပြ တယ်” ဟု ဖေဖေကဆိုပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဟုတ်လား” ဟု မိုက်ခဲက မယုံ ကြည်နိုင်စွာပင် နောက်တစ်ခါ ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ကျောင်းက သူဌေးသားတွေလို ကားကောင်းကောင်း၊ အိမ်ကောင်းကောင်း ရှိမှ မရှိတာ” ဟု မိုက်ခဲက ဆိုပါသည်။

“ကားကောင်းကောင်း အိမ်ကောင်းကောင်းရှိမှ ချမ်းသာတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူးကွဲ့။ ငွေရအောင် ဘယ်လိုရှာရသလဲဆိုတဲ့ အချက်ကိုပဲ နားလည်ဖို့ လို တယ်” ဟု ဖေဖေက ရှင်းပြပါသည်။

“ဂျင်မီဖေဖေက ကြံစိုက်ခင်းအတွက် အလုပ်လုပ် နေတာကွဲ့။ သူ့ဖေဖေနဲ့ ဦးက သိပ်ပြီး ကွာလှတာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ကုမ္ပဏီအတွက် အလုပ်လုပ်တယ်။ ဦးက အစိုးရအတွက် အလုပ်လုပ်တယ်။ သူတို့စီးတဲ့ ကားက ကုမ္ပဏီက ဝယ်ပေးထားတာ။ တကယ်လို့ ကြံစိုက်ခင်းကုမ္ပဏီ ငွေကြေးအကျပ်အတည်းနဲ့ ရင်ဆိုင် နေရတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဂျင်မီတို့လည်း အခြေမဲ့ ဘဝ ရောက်သွားနိုင်တယ်။ မင်းရဲ့ဖေဖေကတော့ ဂျင်မီ ဖေဖေနဲ့ လုံးဝ မတူဘူး။ မင်းဖေဖေက စီးပွားရေးနယ် ပယ်ကြီး တစ်ခု တည်ဆောက်နေပုံရတယ်။ ဦးအထင် ပြောရရင် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ သူဟာ အလွန် ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်” ဟု ဖေဖေက မိုက်ခဲကို ရှင်းပြသည်။

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်သည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှု အသစ်များဖြင့် ပထမဦးဆုံး လုပ်ငန်းစဉ်ဖြစ်သည့် ခဲအမှုန်များကို ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သန့် ရှင်းရေး လုပ်နေရင်းနှင့် မိုက်ခဲ၏ ဖေဖေကို ဘယ်

အချိန်တွင် ပြောရမလဲဆိုတာကို စိမ့်ကိန်းတွေ ရေးဆွဲ
 နေမိသည်။ ပြဿနာရှိသည်က မိုက်ခါ၏ ဖေဖေသည်
 တစ်နေ့တွင် နာရီပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်နေသော
 ကြောင့် အိမ်ကို စောစောပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ မိုက်ခါ၏
 ဖေဖေသည် ကုန်လှောင်ရုံများ၊ ဆောက်လုပ်ရေး
 ကုမ္ပဏီတစ်ခု၊ စတိုးဆိုင်ခွဲများနှင့် စားသောက်ဆိုင်
 သုံးဆိုင် ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။ သူ အိမ်ပြန်နောက်ကျ
 ရသည့် အကြောင်းအရင်းမှာလည်း စားသောက်ဆိုင်
 များကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤသို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စကို မိုက်ခါက သူ့ဖေ
 ဖေအား ပြောပြလိုက်သည်။ သူ့ဖေဖေက လာမည့်
 စနေနေ့တွင် သူ့ကိုလာတွေ့ဖို့ ကျွန်တော့်ကို မှာလိုက်
 သည်။

စနေနေ့ မနက် ၇:၃၀ တွင် ကျွန်တော်သည်
 မြို့၏ ဆင်းရဲသားအများစု နေထိုင်သည့်ဘက်သို့ သွား
 သည့် ဘတ်စ်ကားကို စီးနင်းလိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

သင်ခန်းစာ စပြီ

“မင်းတို့ကို တစ်နာရီ ဆယ်ဆင့်ပေးမယ်”

၁၉၅၆ ခုနှစ် အနေအထားအရဆိုလျှင်ပင် တစ်
 နာရီ ၁၀ ဆင့်ဆိုသော လုပ်ခမှာ အလွန်ပင် နည်းပါး
 လှပါသည်။

မိုက်ခဲနှင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ဖေဖေနှင့် ထိုနေ့
မနက် ရှစ်နာရီတွင် တွေ့ကြသည်။ ထိုအချိန်၌ သူသည်
တစ်နာရီလောက် အလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်ပြီးစီးနေပြီ ဖြစ်
သည်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် သပ်ရပ်သည့် သူတို့အိမ်ငယ်
လေးထဲကို ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်၌ သူ၏
ဆောက်လုပ်ရေး ကြီးကြပ်သူတစ်ယောက်မှာ ထရပ်
ကားတစ်စီးဖြင့် သူတို့အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။
မိုက်ခဲက ကျွန်တော့်ကို တံခါးဝမှာ လာကြိုသည်။

“ဖေဖေ ဖုန်းပြောနေတယ်ကွ။ နောက်ဖေးက ဆင်
ဝင်မှာ စောင့်နေလို့ ငါ့ကိုပြောထားတယ်” ဟု မိုက်ခဲက
တံခါးဖွင့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ဆီးပြောသည်။

အိုမင်းနေပြီဖြစ်သော သူတို့၏ အိမ်အဝင် ကြမ်း
ခင်းအတိုင်း ကျွန်တော် လျှောက်ဝင်သွားသောအခါ
သစ်သားကြမ်းပြင်က တကျိကျိမြည်သွားသည်။ တံခါး
အတွင်းပိုင်းမှာလည်း ဈေးပေါပေါ ဖျာတစ်ချပ်ကို ခင်း
ထားသည်။ ထိုဖျာကလည်း ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သော
အိမ်၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ထင်ကျန်နေရစ်
သည့် ခြေရာ အစအနများကို ကွယ်ဝှက်ထားခြင်းမျှ
သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဖျာသည် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖြစ်
နေသော်လည်း အသစ်လဲဖို့ အချိန်တန်နေပြီဖြစ်သည်။

ကျဉ်းမြောင်းသော ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
သွားသောအခါ ယနေ့ခေတ်တွင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
စုဆောင်းသူများ အကြိုက်တွေ့လောက်မည့် ပရိဘောဂ

အဟောင်းအမြင်းများ ပြည့်ကျပ်နေသည့် မြင်ကွင်း
ကြောင့် မွန်းကျပ်လာသလို ခံစားရသည်။

“ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ သင်ပေး
နိုင်မလားလို့ ငါ့ဖေဖေကို ငါမေးထားတယ်ကွ” ဟု
မိုက်ခဲက ဆိုပါသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူက ဘာပြန်ပြောလဲကွ” ဟု
ကျွန်တော်က သိချင်စိတ်ပြင်းပြစွာ မေးလိုက်မိသည်။

“ပြောပြောချင်းတော့ ဖေဖေမျက်နှာက ပြောင်စပ်
စပ် ဖြစ်သွားတယ်ကွ။ ပြီးတော့မှ သူ့အနေနဲ့ ငါတို့ကို
သင်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်” ဟု မိုက်ခဲက ဆိုပါသည်။

“ဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က ပြောကာ ကုလား
ထိုင် နောက်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို အားပြုပြီး နံရံကို
မှီလိုက်သည်။ မိုက်ခဲကလည်း ကျွန်တော်လုပ်သည့်
အတိုင်း လိုက်လုပ်သည်။

“သူက ဘာတွေလုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”
ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“သိဘူးကွ။ ခဏနေရင် သိရမှာပါကွာ”

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် မိုက်ခဲ၏ ဖေဖေသည်
ခနော်နီခနော်နဲ့ သံဆန်ခါတံခါးမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့
ရှိရာ ဆင်ဝင်သို့ ရောက်ချလာပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
မိုက်ခဲ ထခုန်လိုက်မိသည်။ လူကြီးကို အရိုအသေ
မတန်သောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ လန့်သွားသောကြောင့်
ထခုန်မိကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“မောင်ရင်လေးတို့ အသင့်ဖြစ်ပြီလား” ဟု မိုက်ခဲ၏ ဖေဖေက သူထိုင်ဖို့ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူရင်း ကျွန်တော်တို့ကို မေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း ကုလားထိုင်များကို သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် ထိုင်ရန် ဆွဲယူလိုက်ရင်း အသင့်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြမိကြသည်။

မိုက်ခဲဖေဖေမှာ လူထွားကြီးဖြစ်သည်။ အရပ်မှာ ခြောက်ပေခန့်ရှိပြီး ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၂၀၀ ခန့်ရှိမည်ထင်သည်။ ကျွန်တော့်ဖေဖေက မိုက်ခဲ၏ ဖေဖေထက် အရပ်ပိုရှည်သော်လည်း ကိုယ်အလေးချိန်ကတော့ အတူတူလောက်ပင်။ ကျွန်တော့်ဖေဖေက မိုက်ခဲ၏ ဖေဖေထက် ငါးနှစ်ပိုကြီးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လူမျိုးချင်း မတူသော်လည်း ပုံသဏ္ဍာန်ချင်းက ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ သူတို့၏ စွမ်းအင်များသည်လည်း အတူတူပင် ဖြစ်လောက်သည်။

“မိုက်ခဲက ပြောတယ်။ မင်းက ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုရအောင် ရှာရမလဲဆိုတာ သင်ချင်လို့ဆို။ အဲဒါ အမှန်ပဲလား ရောဘတ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို အမြန်ညိတ်လိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် အထိတ်တလန့်နှင့် ညိတ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ အပြုံးနှင့် စကားလုံးတို့၏ နောက်ကွယ်တွင် စွမ်းအင်တွေ အပြည့်အဝ ရှိနေပါသည်။

“ကောင်းပြီ။ မင်းတို့ကို သင်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ စာသင်ခန်းထဲမှာ သင်ယူသလိုမျိုး သင်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းတို့က ငါ့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရမယ်။ ငါက မင်းတို့ကို ငွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရှာသလဲဆိုတာ သင်ပေးမယ်။ ငါ့အတွက် အလုပ် လုပ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းတို့ကို သင်မပေးနိုင်ဘူး။ မင်းတို့ အလုပ် လုပ်မယ်ဆိုရင် မြန်မြန် သင်ပေးလို့ရမယ်။ ကျောင်းစာလို့ပဲ ထိုင်ပြီး နားထောင်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ရဲ့အချိန်တွေ အလဟဿ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါ ငါ လုပ်ပေးနိုင်တာပဲ။ လုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ရင်လည်း ဖြစ်တယ်”

“အင်း ... အရင်ဆုံး ကျွန်တော် မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါရစေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“မရဘူး။ လုပ်ရင်လုပ်မယ်၊ မလုပ်ရင် မလုပ်ဘူး။ တစ်ခုပဲ လိုချင်တယ်။ ငါ့ရဲ့အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးဖို့ အတွက် ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့တောင် မစွမ်းဘူးဆိုရင် ငွေကို ဘယ်လိုရှာရမလဲဆိုတာ သင်ယူနိုင်ဖို့ ပိုတောင်ဝေးသွားပြီ။ အခွင့်အလမ်းဆိုတာမျိုးက ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်ပဲကွ။ ဒီတော့ ဘယ်အချိန်မှာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချရမလဲဆိုတာ သိနေတာကလည်း အရေးကြီးတဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုတစ်ခုပဲ။ အခု မင်းတောင်းဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခု

မင်းအတွက် ပေါ်လာပြီလေ။ မင်းရဲ့သင်တန်းက စမှာ လား။ မစဘူးလား။ ဆယ်မိနစ်ပဲ အချိန်ရှိတယ်နော်” ဟု မိုက်ခဲ၏ ဖေဖေက ကျီစယ်ပြုံးပြုံးရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“စမယ်” ဟု ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်။

“စမယ်” ဟု မိုက်ခဲကလည်း ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ။ ဆယ်မိနစ်အတွင်းမှာ မစွစ် မာတင် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ငါ သူနဲ့ စကားပြောပြီးသွားရင် မင်းတို့ သူနဲ့အတူ ငါ့ရဲ့အလုပ်ကို လိုက်ခဲ့။ ပြီးရင် မင်းတို့ အလုပ်စလို့ရပြီ။ မင်းတို့ကို တစ်နာရီ ဆယ်ဆင့် ပေးမယ်။ စနေနေ့တိုင်း သုံးနာရီ အလုပ် လုပ်ရမယ်”

“ကျွန်တော်က စနေနေ့ဆိုရင် ဘောလုံးကန်စရာ ရှိတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ မိုက်ခဲ၏ ဖေဖေက သူ၏ လေသံကို အတည်အခန့်ပုံစံ ပြောင်းလိုက်ပြီးနောက် “လုပ်မလား၊ မလုပ်ဘူးလား” ဟု ကျွန်တော့်ကို မေးပါသည်။

“ကျွန်တော်လုပ်မယ်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး စနေနေ့တွင် ဘောလုံးကန်ရမည့်အစား အလုပ်လုပ်ရန်ကို သာ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆင့် ၃၀ ဖြစ်သွားပြီ

လှပသော စနေနေ့ မနက်ခင်း ကိုးနာရီတွင် မိုက်ခဲ